

REGENSEN

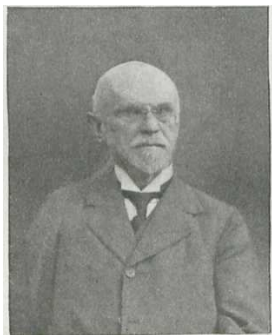
REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

3die Serie. Nr. 22.

Februar 1924.

Mindeskrift om Professor Dr. juris Julius Lassen, Regensens Provst 1896—1918. Bidrag af Regensianersamfundets Formand Politiinspektør Hakon Jørgensen, Professor Poul Johs Jørgensen, Dr A. G. J. Elmquist, Adjunkt Th. Lind, Adjunkt Chr. Böiken, Mindefesten fra „Juristen“ Januar 1924.

Julius Lassen in memoriam.

Alle gamle Regensianeres Ven Julius Lassen er borte. Vi skal ikke træffe ham mere ved vore Lørdags-sammenkomster, han skal ikke mere føre Forsædet ved de større Fester, hvor Regensens gamle Sønner samles fra fjern og nær for at mindes Ungdommens glade Dage og holde gamle Venskaber vedlige.

Hvor fik Julius Lassen saa stor Betydning for de unge Studenter? Mange maatte dog staa ham fjern i Alder, Livsanskuelser og Interesser. Hvorfor kom han da til at betyde saa meget for os alle.

Da han blev Regensprovst var han allerede en højtt anset Jurist, berømt for sin klare, præcise Fremstilling, for sin friske Opfattelse af Problemerne og sin levende Sans for det praktiske Liv. Man beundrede, hvor vel forberedt han altid var til sine Forelæsninger og hans glødende Interesse ikke alene for sit Stof, men ogsaa for sine Elever.

Allerede dette giver en Universitetslærer stor Anseelse blandt Studerende indenfor Faget.

Men allerede fra sin yngre Provstperiode omfattedes Julius Lassen med den største Respekt og Hengivenhed af alle Regensianere uden Hensyn til Fag.

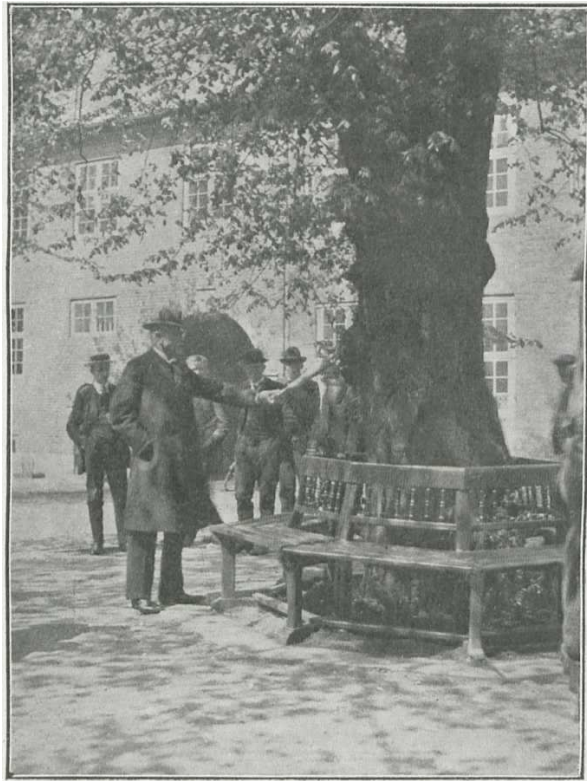
Tidligere Provster har haft Stridigheder med Regensalumnerne. For Julius Lassen bøjede alle sig villigt, uagtet der dog var mange, der ellers ikke gik af Vejen for en Strid.

Det kom sikkert af, at Julius Lassen ved Siden af sin klare Hjerne og sit vennesele Sind var præget af en vis fornem Tilbagetrukkethed overfor dem, han endnu ikke kendte. Han kom altid Regensianerne i Møde med stor Hjærtelighed, og man følte sig straks stærkt tiltrukket af ham, men det faldt aldrig nogen ind at komme ham for nær. Han indgød uvilkaarlig som alle fine og betydelige

Mennesker Respekt og Sympati paa samme Tid. Og man opdagede hurtigt at flotte og mindre velovervejede Udtalelser ligesom mistede Gassen, naar Julius Lassen knyttede nogle Bemærkninger dertil. Man forstod, at han ejede den Aandens Guldvægt, hvor alt uægte og smaaligt blev fundet for let.

Efterhaanden som man lærte Julius Lassen mere at kende, gik det op for en, hvilken rig og alsidig Personlighed han var, hvor aabent hans Sind var for Naturens og Livets Indtryk. Han forstod at leve sammen med de Steder og Mennesker, han holdt af og havde omkring sig.

Prøver vi at lade Tanken gaa tilbage til Regensen, kommer Billed efter Billed frem i Erindringen, og hvor ofte er Julius Lassens karakteristiske Skik-

kelse, ja man kunde næsten sige poesifyldte Skikkelse, ikke det, der præger Billedet.

Han staar i Slobrok udenfor sin Dør og fodrer Regenskatten »Schrøder«, klapper den og taler venligt til den. Ser op i Linden for at undersøge, om man kan se Foraarstegn, og gaar saa fornøjet til Dagværket, det store Dagværk, som han skulde igennem; men som skænkede ham hans største Glæde.

Eller han dukker op i Gaarden efter endt Forelæsning. Han stopper lidt op for at se, hvem der samles under Linden. Om der er nye Ansigter imellem. Han skaffer sig Underretning om et eller andet. Drøfter den sidste stormende Generalforsamling eller det kommende Rusgilde. Nikker venligt til gamle Frederiksen for derefter paany at gaa til Arbejdet.

Eller vi ser ham staa i Regensens Læsestue ved Soldet. Skaalen for Provsten er drukket. Alle sætter sig, men Provsten bliver staaende for at svare straks.

Man ser Glimtet i Brillerne. Han begynder stilfærdigt og tænksomt, men lidt efter lidt stiger hans Tale i Fasthed og Klarhed, indtil han i hastige Billeder har vist os, hvordan han synes Regenslivet bør udfolde sig for at give fuldt Udbytte. De »hvide Myrer« og Driverterne slaas i Hartkorn. Studenten, der har Tid til det Hele, bærer Prisen. Han føles ikke mere som Tilsynsførende paa Gaarden, men kun som Regensianernes beundrede Fører og Ven.

Hans Tilstedeværelse var ingen Tvang, men han følte altid, naar hans Stilling var bedste tjent med, at han trak sig tilbage og lod Studenterne selv om Ansvar. Alle rejste sig naar han gik, hele denne udisciplinerede, syngende, kaade Skare — Alle Mand op! — Provsten gaar!

Nu er det stille, han har os forladt, Provsten den gamle Urostifter — men i den tavse, kølige Nat, vil vi skride til svare Bedrifter. Denne kaade Afskeds-sang til Gaardens Præpositus blev ved den fornemme, forstaaende Maade, hvorpaa den blev modtaget, hævet op til en Hyldest, der blev bragt ham af fuldt Hjærte.

Ingen vil nogensinde glemme, da Julius Lassen, efter at have taget sin Afsked, sagde Farvel til den gamle røde Gaard, og Regensianerne bragte ham det traditionelle Farvel. Da han ved sin vennesele Hustrus Side forlod Fest-salen for snart at forlade det Sted, de begge elskede saa højt, oplevede vi noget vi aldrig vil glemme.

Han var en stor og lysende Personlighed, han var en Mand, der kunde føre an og vise Vej. Han vil ikke blive glemt, saalænge hans Tids Regensianere er i Live.

Hakon Jørgensen.

Julius Lassen

som Videnskabsmand og Universitetslærer.

Julius Lassens Betydning som Videnskabsmand er ikke blot i den seneste Tid i Anledning af hans Død, men ogsaa ved forskellige tidligere Lejligheder blevet vurderet af mere sagkyndige Penne end min, og Dommen om den har med sjælden Enstemmighed lydt paa, at han var en Mester i sit Fag, en af Danmarks og hele Nordens mest fremragende Retsforskere i nyere Tid, ved sin Død uden jævnbyrdig i noget af de skandinaviske Lande.

Vel nærmest under Paavirkning af Goos samlede Lassens videnskabelige Interesser sig fra først af særlig om Strafferetten, fra hvilken han hentede Emnet for sin Doktordisputats, men efter at han i 1881 efter forudgaaende Konkurrence var blevet knyttet til Universitetet som Aagesens Afløser og som saadan havde overtaget Undervisningen i Obligationsret (i de første Aar sammen med Evaldsen) samt i Romerret, blev det disse Fag og da fremfor alt det første, som han helligede sit videnskabelige Arbejde. Medens hans Forfattervirksomhed paa Romerrettens Omraade indskrænkede sig til de for Studenterne skrevne grundige og klare »Forelæsninger over romersk Privatret«, af hvilke den nu benyttede Lærebog er en noget forkortet Bearbejdelse, blev hans Arbejder indenfor Obligationsretten, først og fremmest hans store »Haandbog i Obligationsretten«, men ved Siden heraf ogsaa en Række større Afhandlinger om Enkeltspørgsmaal, i Reglen Spørgsmaal af betydelig Rækkevidde (»Løfte og Akcept«, »Vilje og Erklæring«, »Nullitet og Anfægtelighed o. fl.) overordentlig omfattende og af grundlæggende Betydning for Faget.

Det grundlæggende ved Lassens Arbejder laa ikke i, at de slog til Lyd for nye Tanker af vidtrækkende eller omstyrtende Karakter. Der var netop paa alle Omraader en nøje Kontinuitet mellem ham og hans Forgængere, af hvilke særlig Aagesen, Evaldsen og Goos fik Betydning for hans Udvikling, og det grundlæggende beroede nærmest paa en over hele Linien gennemført Uddybning af Behandlingen, som i lige Grad viste sig i Inddragelsen af en Mængde nyt Stof, der muliggjorde en finere Udarbejdelse af Retsreglerne i Enkeltheder, og i den paa Grundlag heraf foretagne Gennemprøvelse af Principperne, samt paa den overordentlige Grundighed og Nøjagtighed, hvormed dette store Arbejde var udført, og den sjælden gennearbejdede og afklarede Form, hvori det fremtraadte. Lassen havde modtaget stærk Paavirkning baade fra tysk og fra engelsk Retsvidenskab, og han forenede paa en usædvanlig lykkelig Maade nogle af de bedste Egenskaber hos begge Dyrkere. Han havde Tyskernes systematiske Evne og deres Sans for skarpe Begrebsbestemmelser og konstruktiv Gennearbejdelse af Retsstoffet, men han havde i ligesaa høj Grad Englændernes fine Retstakt og deres Blik for Retslivets Mangfoldighed, og han havde derfor ogsaa, navnlig i sine senere Aar, den fuldeste Forstaaelse af, at den videnskabelige Fremstilling af Retten maa bygges op ad induktiv Vej, paa Grundlag af Retssammenligning og et indgaaende Studium af Domspraksis.

At Lassens Værker i udstrakt Grad bygger paa et saadant Studium, har givet dem en meget stor Værdi som Oplysningskilde for Praktikere og har paa den anden Side skabt Betingelser for, at de har kunnet udøve en betydelig Indflydelse paa Domstolene. Ogsaa ad anden Vej har Lassens videnskabelige Arbejde imidlertid sat Spor i Retslivet, nemlig gennem den overordentlig væsentlige Andel, han har haft i de sidste Aartiers fællesnordiske Lovgivning indenfor Formueretten. Det var Lassen, der i 1899 i sin Tale ved Universitetets Reformationsfest, tog Ordet for Tilvejebringelse af en Kodifikation af Privatretten, om muligt en Kodifikation af fællesnordisk Karakter, og da den skandinaviske Civillovskommission to Aar senere blev nedsat, var han et selvskrevet Medlem af dennes danske Afdeling. Paa de af Kommissionens Arbejde fremgaaede Love (Lov om Køb, Lov om Aftaler og andre Retshandler paa Formuerettens Omraade, Lov om Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende og Lov om Køb paa Afbetaling) har han, som det er erkendt fra alle Sider, øvet en meget betydelig Indflydelse, og det ikke blot ved sin Virksomhed i Kommissionen, men ogsaa gennem selve sine Værker, der skattes højt baade i Norge og i Sverige og har paavirket disse Landes Jurister.

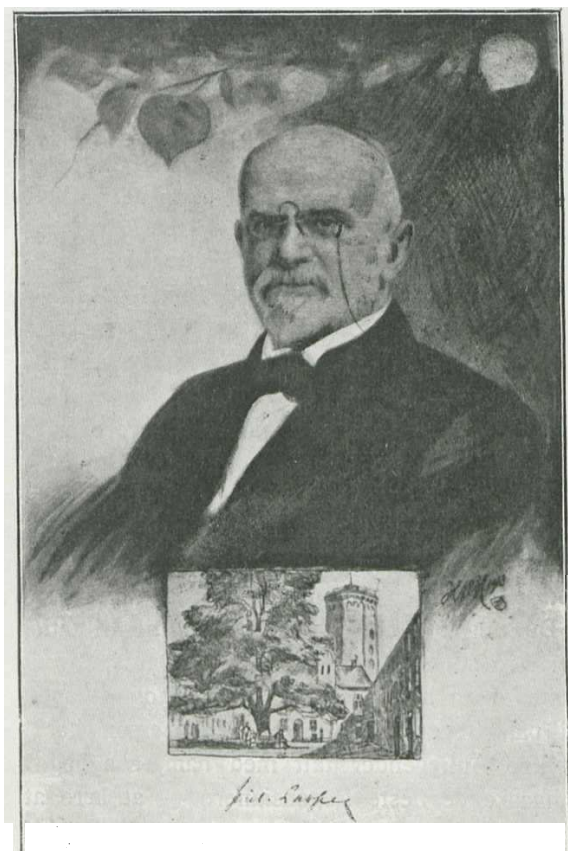
Som Universitetslærer virkede Jul. Lassen i 36 Aar fra 1881 til 1917, og han hørte gennem hele denne lange Periode til de mest afholdte og paaskønnede Lærere. Hans Forelæsninger formaaede altid at samle et stort Antal Tilhørere, og han anlagde dem vistnok ogsaa med Forsæt saaledes, at de kunde passe for alle Studenter, ogsaa for dem, der kun mødte med Gennemsnitsforudsætninger. Han lagde derfor størst Vægt paa en klar Optrækning af Hovedlinierne og i det hele paa Fremhævelse af det væsentlige og forbydede sig i Reglen ikke stærkt i Enkeltspørgsmaal. Da Fakultetets Undervisning omkring Aarhundredskiftet delvis lagdes om, saaledes at Øvelser over konkrete Retstilfælde og Belysning af Retsreglerne gennem Retsafgørelser kom til at spille en langt større Rolle end tidligere, var han fra første Færd en ivrig Tilhænger af denne Reform og gennemførte den paa en udmærket Maade indenfor sin egen Undervisning. For de mest interesserede og fremskredne Studenter havde dog vistnok altid hans personlige

Paavirkning gennem Samtaler og først og fremmest Studiet af hans Bøger nok saa stor Betydning som hans Forelæsninger. En fuld Forstaaelse og Tilegnelse af hans »Obligationsrettens almindelige Del«, hvis Stofmængde paa Grund af dens koncise Form er endnu langt større, end det store Sideantal lader formode, stiller meget betydelige Krav til Studenterne, navnlig ogsaa Krav til et intenst Tankearbejde, men det er til Gengæld en Bog, som det i høj Grad lønner sig at studere, og det er meget beklageligt, at den for Tiden ikke er en obligatorisk Bestanddel af det Stof, som Studenterne til Eksamen skal opgive som særlig læst Pensum. Personlig kan jeg aflægge det Vidnesbyrd, at den ved Siden af Goos's Retsfilosofi og Strafferet uden al Sammenligning var den Bog, af hvilken jeg i min Studietid lærte mest Jura.

For mange Studenter vil Dommen om en Universitetslærer vistnok ligesaa meget bero paa hans Egenskaber som Eksaminator som paa Værdien af hans Undervisning, og ogsaa paa dette Omraade ydede Lassen noget udmærket. Hans overlegne Beherskelse af Stoffet gjorde hans Eksamination klar og let at følge for Eksaminanden, og han forstod lige saa godt at glæde sig over de flinke og at være overbærende mod de skrøbelige.

Om Jul. Lassens varme Interesse for Studenterne og om alt hvad han i Kraft af sin Hjælpsomhed og sit milde og humane Sind var for mange af dem, skal der ikke tales her, da en anden vil skrive om denne Side af hans Livsgerning.

Poul Johs. Jørgensen.

Julius Lassen.

Mit Bekendtskab med Professor Julius Lassen er en Slægtsarv, som har sin Oprindelse fra Aarhus Latinskole, hvor han og min afdøde Fader var Skolekammerater engang midt i forrige Aarhundrede, og Kammeratskabet omsattes til virkeligt Venskab, saaledes at min Fader i sine efterladte Erindringer nævner Julius Lassen blandt Medlemmerne af den snævrere Vennekreds, hvori han levede i Studentertiden.

I Ferierne besøgte de hinandens Hjem, Bisgaard paa Samsø og Virring Præstegaard ved Randers, og bægge Steder udfoldede der sig et rigt og fornøjeligt Ungdomsliv, hvor Alvor og Gammen godt trivedes ved hinandens Side. Imellem min Bedstefaders efterladte Papirer ligger der et Brev fra »Student Julius Lassen«, hvori Tonen slaas an ved følgende Begyndelse: »Uagtet mine ivrige Forberedelser til den Examen, jeg desværre maa bestaa, førend jeg kan vente Bestalling som ridende Politibetjent i Sønderhald Herred med Forpligtelse til at bo i Virring (paa hvilken Bestallings Erhvervelse Hr. Pastoren forresten i sin Tid har givet mig Expectance, naar jeg kom saa vidt) uagtet min juridiske Samvittighed byder mig at tilbringe Lørdag Aften med at præcludere, skjøde, contrahere o. s. v., uagtet . . .« o. s. fr. og man faar ligesom en Anelse om Ferielivets Fornøjelighed, der — for at tage et enkelt Exempel — gav sig Udslag i en privat »Grundlovsfest«, som Studenterne afholdt til egen Opmuntring i Præstegaardens Lade, ved hvilken de alle optraadte som Talere, medens »Folkejubelen« frembragtes ved heftig Larmen med en paa »Festpladsen« staaende gammeldags Rensemaskine, ogsaa kaldet »Hurra-Maskinen«. Ferielivet paa Samsø fik sin — om man saa maa sige — indirekte Beskrivelse i en »Vrøvleroman«, med dertil hørende glimrende eftergjort pseudovidenskabelig Textkritik og Recensioner, og Illustrationer af Maleren Karl Thomsen, og jævnsides med dette gik Diskussioner og Samtaler, hvori de dybeste og alvorligste Spørgsmaal drøftedes.

Op igennem Aarene vedblev Julius Lassen at være mine Forældres og hele min Slægts gode Ven, hvem vi Børn kaldte »Onkel Jus«, og som vi mindes fra mange Feriebesøg, under hvilke han, stadig flittig, indsamlede sine botaniske Mærkværdigheder, (saavidt jeg ved, har han givet Navn til en af ham funden Kløverart, Trifolium Lassen, eller noget lignende), og ved hvilke Lejligheder de gamle Kammerater genopfriskede fælles Minder, hvorover de morede sig, saa Taarene trillede.

Fra jeg i 92 som Student kom til København, er jeg mindst en Gang ugentlig kommen i Professor Lassens og hans Hustrus Hus som, hvad man lidt senere vilde have betegnet som »privilegeret Provste-Æder«, og den unge Students naturlige Ærbødighed overfor den berømte Retslærde bevirkede, at jeg ombyttede Barndomstidens »Du« og »Onkel Jus« med det til Situationen mere passende Hr. Professor eller Provst, men upaavirket deraf var stadig de Følelser af kærlig Ærbødighed, hvormed man ser op til en afholdt og højagtet Slægtning. Baade som Embedsmand paa Regensen og som Privatperson har jeg saa ofte, og i saa mange forskellige Anliggender talt med ham, saa jeg har faaet Lejlighed til — mere end maaske de fleste Regensianere — at lære at kende baade hans Retsind og Visdom, hans omfattende Interesse for den enkelte og hans Hjælpssomhed, hvor det behøvedes, ligesom jeg har nydt Belæring ved hans mange-

artede Kundskaber og Berigelse i de Tilfælde, hvor hans udprægede Sans for Humor eller hans kærlige og fromme Hjærte gav sig til Kende.

De af mine samtidige, der mindes den lille Højtidelighed ved gamle Viceprovst Jonssons Bisættelse, da Provsten traadte frem ved Kisten i Regensianernes Kreds og jævnt og stilfærdigt bad en Bøn for den afdødes Sjæl, vil have set et Glimt af det inderste og bedste i ham, og den, der husker hans Tale ved Klokkerjubilæet og Overrækkelsen af Provstekæden, vil af den Maade, hvorpaa han skildrede sit »Samarbejde« med Dagvagt Frederiksen, have forstaaet, hvilken Rigdom af Menneskekundskab og humoristisk Sans, der boede bag hans i de senere Aar noget fjærne og distrait Væsen..

Hvis man faar til Opgave at give en Karakteristik af t. Ex. sine Forældre, vil man vist vanskeligt blive tilfreds med Resultatet. Man vil synes, at man ikke har faaet det frem, der netop skulde siges, som var det mest betegnende, og som dannede Linjerne i det Billede, man bevarede i kærlig Erindring, og de Udtryk, som tilsidst falder en i Pennen eller Munden, klinger ofte saa underligt hule og falske som Fraser. Noget lignende gaar det mig, naar jeg skal forsøge at fortælle lidt om Privatmanden Julius Lassen. Saaledes som han staar for min Erindring, kan jeg ikke faa ham frem, og jeg vil vist aldrig kunne det, og jeg maa trøste mig med, at mine Følelser delvis vil kunne forstaaes af mange gamle Regensianere.

Da jeg sidste Sommer nød den Ære at være udset til at holde Talen ved Regensjubilæet for vor gamle Provst, sagde jeg bl. a.: Jeg er stolt af at være Regensianer, stolt af at have været Klokke, og stolt af at være Ophavsmand til Idéen til Provstekæden, men den største Ære, jeg har nydt som Regensianer og velsagtens som Menneske med, var den, der timedes mig, da Provsten efter Kædens Overrækkelse kom hen til mig og foreslog, at vi skulde være »Dus«. Mit fortrolige Forhold til ham i Barndomstiden var — som sagt — Fædreearv, men den Aften erhvervede jeg den Ret tilbage som personlig Ejendom, og jeg følte det som et Ridderslag.

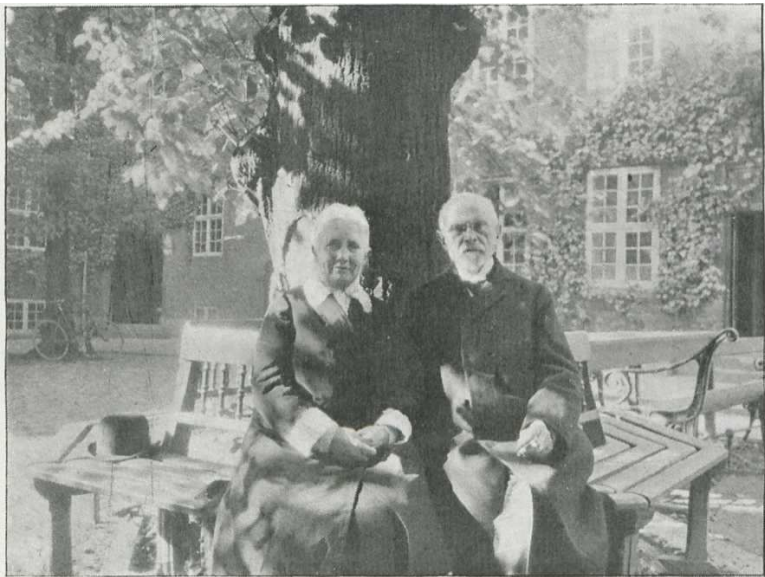
Det er ogsaa en Følelse, som Regensianerne vil forstaa, og det er en Oplevelse, de vil misunde mig.

A. G. J. Elmquist.

Der var aabenbart hos Professor Lassen en Trang til at komme Regensianerne paa nært Hold, en Trang til at lære dem at kende som Mennesker. Regensen var jo hans Hjem, ikke blot et Sted, han var Provst, og han ønskede og arbejdede for, at enhver Regensianer kunde føle den røde Gaard som sit Hjem. Som en hyggelig pater familias færdedes han jævnlig i Gaarden eller paa Salen og gav sig i Samtale med snart en, snart en anden af Gaardens Beboere, og søgte vi ham i hans Træffetid i hans Studereværelse, havde han i Reglen Tid til en lille Samtale udover det, vi kom for.

En Gang hvert Halvaar samlede han Gaardens »Embedsmænd til en hyggelig Aften i Provsteboligen, og ingen, der har været med en saadan Aften, er

gaaet derfra uden blivende Indtryk af dette i Ordets bedste Forstand fine og smukke Hjem, i lige Grad præget af Provstens ~ Provstindens humane Kultur. — Nogle enkelte Regensianere var yderligere Gæster i Provstehjemmet til Middag en Gang om Ugen. En skønne Dag kom Provsten og spurgte en paa sin fine, stilfærdige Maade, om man vilde spise til Middag i Provsteboligen den kommende Fredag, og saa spiste man i Reglen til Middag der hver Fredag Resten af sin Regenstid. Jeg var saa lykkelig, da jeg havde været Klokke i Sommerhalvaaret 1908, det Halvaar, da den nye Fløj toges i Brug, og jeg i den Anledning havde haft Lejlighed til at komme Provsten paa nært Hold, at blive fast Fredagsgæst hos Provstens, og disse Besøg i Provstehjemmet hører til mine

bedste Regensminder. Muntre og tvangfri var Middagene, og hvor var der hyggeligt i Provstens Studereværelse, naar vi var samlede der efter Middagen, Provstinden »bryggede« Kaffen, Provsten havde slaaet sig ned i sin store Lænestol og havde tændt en af sine bekendte Cigarer, og Passiaren gik livligt. Da forstod man, hvad Hjemmet betød for Provsten, hvor han hentede Styrken til sit store Arbejde og Optimismen til sit Excelsior. —

Th. Lind.

In Memoriam.

Vær stille, kammerater i de fri studenters borg!
Lad en stakket stund os samles om en grav og en sorg.

Vor gamle provst er død. —

Vi som boed herinde
i de trygge røde længer ved Rundetaarns fod,
vi vil hædre i vort hjerte hans navn og hans minde,
det skal siges, han var ægte, sand og god.

Vor gamle provst er død. Vi har staaet om hans kiste,
set den sænkes under mulde ned i jordens mørke skød.
Vi har følt vor tankes armod, da det sidste
døde bump af muld mod kistelaaget lød.

Hvem begriber livets grænse, hvem kan fatte dødens høst?
Men vi ved, at vi, som lever, selv skal dø,
og vi ved, at taaren tørres, og at savnet finder trøst,
medens livet favner verdens grønne ø.
Og vi ved at det, som inderst var os selv,
det vil leve gennem andre. Over glemslens dybe sø
skal vi sprede i vor stræben under stumme stjerners hvælv
selve evighedens underfulde frø.

Han hvis grav blev nylig tuet,
han vil leve i vort minde, mens vi vandrer livets gang.
Det han stræbte, det han vilde, det hvorfor hans sind har luet,
det vil gro i nye dage, det vil hævde sig ukuet.
Som det klang igennem alle længsthenfarne tiders trang,
vil det bæres som en tone gennem slægtens pilgrimssang.

Men den fjerne tid vil komme, da man spørger, hvem han var,
naar man standser ved hans navn i en glemt og gulnet bog.
Vil da over glemslens vande de, som spørger, faa vort svar,
vil de høre hjerteslaget bag ved eftermælets sprog?

I videnskabens haller blandt de bedste var han bænket,
og de lærdeste i laget drog kundskab af hans ord.
Lad os altid ære kundskab, ihvor den er os skænket;
thi af den skal grønnes nye tankers jord.

Han var lovens kloge tyder og retsinds klare tolk,
og han forsked bag dens bogstav livets ret og sandheds aand.
Lad os ære hver, som sanddru holder lovens lys i haand;
thi af retsinds lov gror højhed og styrke hos et folk.

Lad os ære ham som mand. Det skal siges til hans minde,
han var mer end en lovkyndig, som er hjemmevant i faget,
end en skarp og skolet lærd, som er æret i laget.
Vi ved det, vi som mødte ham herinde,
hvor de trygge røde længer giver fri studenter læ,
og hvor linden aarlig blomstrer som et evigt livets træ.

Vi ved, at det, som inderst var ham selv,
det var kærlighed til livet og tro paa livets vækst.
Derfor elsked han de unge under lindekronens hvælv,
derfor lytted han med stille smil til visens glade tekst,
naar vort mod slog ud i flammer, naar det bruste hen i skum
lig en gæret vin, sprænger flaskens alt for trange rum;
derfor saa han i sin tillid bag vor tant og dunkle drift
dog et præg af høje love og af evighedens skrift.
Thi han troed paa vor ægthed, paa vort væsens rene trang,
den der klang til alle tider gennem slægtens pilgrimssang.

Christian Böiken.

Mindefesten.

Vor Frue Kirkes Klokker ringer Mindefesten ind. Fra Kirkens Apsis skinner de store Kandelabre ned over den Skare, der møder for at vise Jul. Lassen den sidste Ære, og lyser over hans Baare, der dækkes af Vinterens sparsomme Blomster og Løv. Nænsomt og sagte lyder Salmesangen, som kunde det være i den stille Landsbykirke derovre, og i brudte Strofer lyder Salmen »Under dine Vingers Skygge«.

— — — — —
»Lys og Renhed, Kraft og Varme«.

— — — — —
Dæmpet og ligesom langt borte fra lyder Dr. teol. Henry Ussings Mindeord ved Baaren:

— — — — —
Herren er retfærdig, han elsker Retfærdigheden.

Saaledes lyder en af Davids gamle Salmer til os. Den kommer som en stærk Lysstraale til vor uretfærdige Jord, og er Grundtanken i vor Bibel. Der er dem blandt Kristne, der skyder Retfærdigheden fra sig ud i en fjern Fremtid som noget der skal aabenbares paa den yderste Dag. Men vi er skabt i Guds Billede og det er ikke Kristendom at lade Retfærdigheden blive borte i Jordevivet. Retfærdighedens Tjener det var David i sit Hjerte, det banker gennem denne Lovsang: Herren er retfærdig.

Vi skal være Retfærdighedens Tjenere og føre Retfærdigheden til Sejr i vort Menneskeliv.

Jeg ved, at Jul. Lassen ikke vilde have syntes om, at jeg fremhævede hans Fortjenester, men jeg tror han vilde tilgive, at vi ved denne hans Mindefest taler om hans Tjeneste for Retfærdigheden.

Julius Lassen er kaldt bort, han var en trofast Danmarks Søn, en Videnskabens stille Dyrker, hvis Livsgerning blev en Pryd for Landet. For ca. 5 Aar siden tog han sin Afsked, kun fordi han vilde give Plads for de yngre til den Gerning, som han gav hele sin Kraft og Begejstring, og som han haabede at have røgtet saa nogenlunde. Hele hans varme Hjerte bankede for denne Gerning; derfor kunde han vredes paa Overfladiskhed og Usandhed; derfor blev han en Videnskabens Tjener.

For ham var det ikke Registrering eller Hævdelse af Retsideer, der var Formaålet for hans Tjenergerning, men Udfindelsen af den levende Ret, saaledes som den har udviklet sig.

Ganske betegnende benævntes han ofte ved Navnet »Jus«, ikke corpus eller spiritus juris, men jus, den levende Menneskeret, det var Kilden.

Han haabede selv, som han udtalte det, at han ikke skulde blive et blot »Referat«. Hans Skrifter læses som uovertrufne i flere Lande, og hans Discipelskare vil skabe Traditionen.

Men hans Livsgerning er ikke udtømt med hans Videnskab. Han ejede den lykkelige Gave: Barnesindet, som han bevarede til det sidste. Og han troede paa Menneskene og blev derfor ogsaa i Stand til at raade, hjælpe og vejlede dem.

Hjemmet paa Regensen gjorde han til de Unges Hjem. For Sønnerne inden for de røde Mure blev han en Fosterfader, en Støtte paa den senere Kamp i Livet, fordi han var oprigtig overfor Gud og Mennesker. Hans Livs Lovsang, det kristne Barnesinds Lovsang, som det findes udtrykt i den Salme, han holdt saa meget af: Under dine Vingers Skygge, det blev Julius Lassens Lykke. —

Ogsaa i Kirkens Tjeneste havde han sin Gerning, bl. a. som Vor Frue Kirkes Værge, og naar man i Forordet til Salmebog for Kirke og Hjem som eneste læge Medlem af det kirkelige Raad finder Jul. Lassens Navn, er her skrevet ham det skønneste Mindeskraft.

Den danske Menighed siger ham Tak for det Arbejde, han har gjort for den kirkelige Lovgivning.

Vi takker Gud for, at han lod sin Retfærdighed lyse gennem Jul. Lassens Retfærdighedssands og Menneskekærlighed, og for at han efter sit lange Liv kunde lægge sig til Hvile under Guds Vinges Skygge.

Velsignet være hans Minde.»

Oppe i Koret skimtes mellem Blomsterne de svenske Farver. Det er Upsala juridiske Falkultet, der sender den danske Forsker sin sidste Hyldest og Hilsen, »Viva vox juris civilis erat«, lyder den, med de Ord den prætoriske Retspleje karakteriseredes.

Nu lyder Ingemanns skønne Pilgrimssang »Dejlig er Jorden« — — »Slægt skal følge Slægters Gang«. Forsamlingen rejser sig ærbødigt, medens Jul. Lassens Baare bæres forbi, et efter et bøjer Hovederne sig med en stille Afskedshilsen til Danmarks Prætor.

S. B.

»Juristen«, Jan. 1924.

Regensianerne 1895-1919

udgivet i Anledning af Regensens 300 Aars Jubilæum

af

Knud Larsen og Kristian Müller

Bibliothekar.

Procurist.

Pris hæftet. 15 Kr.

- indb. 20 -

Regensen gennem hundrede Aar

af

Knud Fabricius

udkommer i 3 Hæfter à 3 Kr. 50 Øre

Hefte 1 og 2 er udkommen. Hefte 3 følger i Løbet af Foraaret.

Regensens Visebog, ny Udgave, kart. 2 Kr. 50 Øre.**Gammelt og Nyt fra Regensen** nedsat Pris 1 Kr.**Rasmus Nielsen: Regensen** nedsat Pris 1 Kr.**S. Skouboe: Sønner af den røde Gaard** nedsat Pris 50 Øre.Af **Hans Nicolaj Hansens** bekendte Radering.af Professor **Julius Lassen** er endnu nogle Eksemplarer at faa.

Pris paa almindeligt Papir Kr. 15, paa Japanpapir Kr. 25.

ARNOLD BUSCK,**Kjøbmagergade 49.**

Saafremt De ikke allerede er Medlem af

Regensianersamfundet,

bør De snarest mulig indmelde Dem.

Formaalet er at samle forhenværende Regensianere til selskabelige Sammenkomster og paa andre Maader værne om de gamle Regensminder.

Kontingent: 4 Kr. aarlig.

Indmeldelser modtages af Samfundets Kasserer, Overretssagfører *Oluf Petersen*, Hans Jensens Vej 4, Hell., og af Boghandler *Arnold Busck*, Købmagergade 49.Udgivet af *Regensianersamfundet*.Redigeret af Prokurist *Kristian Müller*, Røddinggade 9. Kbhvn. B. Telf. Vester 5279x